

Χριστούγεννα στην εποχή της μετανεωτερικότητας (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 26, 2018

Ζούμε σε εποχή ενός ιδιότυπου και άκρως επικίνδυνου διωγμού της πίστης προς τον Θεό στον δυτικό κόσμο. Οι διώκτες της πίστης στη διαπίστωση αυτή θα αντιδράσουν με ειρωνικά σχόλια. Γι' αυτούς δεν υφίσταται διωγμός, καθώς όλοι οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι να ασκούν τα λατρευτικά τους καθήκοντα και ουδεμία δίωξη κατά πιστών ενεργείται ούτε απαγόρευση της λατρείας του Θεού υπάρχει, της οποιασδήποτε λατρείας. Απλά ήλθε το «πλήρωμα του χρόνου» να επιβεβαιωθούν οι «προφήτες» της αθείας ότι η πίστη σε Θεό είναι κοινωνικό επιφαινόμενο. Χαρακτηρίζει αυτή, κατά την άποψη των αθέων, τα άτομα των προεπιστημονικών κοινωνιών και είναι καταδικασμένη να σβήσει με την πρόοδο της επιστήμης και την θεσμοθέτηση με βάση την «ορθή» λογική.

Αν εξετάσουμε το ζήτημα της πίστης προς τον Θεό και της αθείας, θα διαπιστώσουμε ότι οι άθεοι φαίνεται να δικαιώνονται! Οι διαπιστώσεις αφορούν κυρίως στον κόσμο της Δύσης, που αποτελεί όμως μειοψηφία του πληθυσμού της γης. Βέβαια η Δύση βρίσκεται στην πρωτοπορία τόσο της επιστημονικής όσο και, κατά συνέπεια, της οικονομικής προόδου, συνεπώς η «προφητεία» βαίνει προς εκπλήρωση. Υπάρχουν και άλλες σημαντικές πληθυσμιακά κοινωνίες, όπως η κινεζική, στις οποίες φαίνεται να μη διαδραματίζει σημαντικό ρόλο η θρησκευτική πίστη. Και είναι εύκολο να αποδοθεί αυτό στην ιδεολογία, η οποία υποκατέστησε την πίστη κατά τις πρόσφατες δεκαετίες. Με βάση τις παραπάνω διαπιστώσεις οι άθεοι ετοιμάζονται για παιάνα θριάμβου με τη συντριβή της θρησκευτικής πίστης και την απώθησή της στο «μουσείο» της ιστορίας.

Στη Δύση εξακολουθούν βέβαια να γιορτάζονται τα Χριστούγεννα, με τρόπο όμως που δεν συνάδει στο ελάχιστο με το πνεύμα της γιορτής, όπως την έχει καθιερώσει η Εκκλησία των πρώτων χριστιανικών αιώνων. Το αστικό πνεύμα του άκρατου καταναλωτισμού έχει σαρώσει τα πάντα έχοντας εντάξει και τις θρησκευτικές γιορτές στην αγορά. Ακόμη και οι άθεοι δεν δυσκολεύονται να λάβουν μέρος στον εκτός των ναών εορτασμό. Πανηγυρική η εμφάνιση των αστικών κέντρων. Φωτεινός ο διάκοσμος οικιών, καταστημάτων και κοινοχρήστων χώρων. Παιχνίδια για παιδιά στις μεγάλες πλατείες! Η ετοιμασία διαρκεί περισσότερες από είκοσι ημέρες, κατά τις οποίες καταβάλλεται κάθε προσπάθεια, ώστε να «θερμανθεί» η αγορά! Πολύς ο λόγος για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι και περισσότερος για το κόστος του. Και ευχές, άφθονες και αδάπανες ευχές, προς γνωστούς και μη: Χρόνια πολλά - καλές

γιορτές!

Ο Χριστός, ως φτωχός συγγενής, που έρχεται από το παρελθόν παντελώς ανήμπορος να συγκινήσει τα άτομα της δυτικής κοινωνίας του 21ου αιώνα, διαθέτει ακόμη κάποια θέση σε μια πλατεία. Εκεί στήνεται η φάτνη του, που ανασύρεται από την αποθήκη του Δήμου, στην οποία αποθηκεύεται κατά το υπόλοιπο διάστημα του έτους μαζί με τις καρναβαλικές φιγούρες! Και οι γονείς, αφού τα παιδάκια τους διασκεδάσουν με τα ηλεκτροκίνητα παιχνίδια, περνούν νωχελικά και από τη φάτνη, για να δείξουν σ' αυτά τον φτωχό Χριστούλη! Κάποιοι βέβαια, «καθυστερημένοι ακόμη», θα προσέλθουν στη χριστουγεννιάτικη θεία Λειτουργία. Άλλοι, περισσότεροι αυτοί, θα κάνουν τον «κόπο» να εκκλησιαστούν για το έθιμο και θα επαναλάβουν την επίσκεψη στον ναό το επόμενο Πάσχα. Οι λοιποί θα προτιμήσουν το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν της κοσμικής αγρυπνίας με υπέρμετρη κατανάλωση εδεσμάτων και ποτών εν μέσω ευχών σε χώρο, στον οποίο παρά την πλησμονή αγαθών έντονο εκδηλώνεται το υπαρξιακό κενό!

Ζούμε, αναμφισβήτητα στη μεταχριστιανική εποχή. Αλλά δεν είναι λίγοι, που τονίζουν ότι έχουμε περάσει και στην εποχή της μετανεωτερικότητας. Και αυτοί δεν είναι πιστοί, που εκδηλώνουν κακεντρέχεια κραυγάζοντας το «αποθανέτω η ψυχή μου μετά των αλλοφύλων». Είναι οι ίδιοι οι «πνευματικοί» απόγονοι των «προφητών» της νεωτερικότητας, όσοι βέβαια αντιλαμβάνονται την κακή πορεία των πραγμάτων στις δυτικές κοινωνίες. Οι δυτικές κοινωνίες, χριστιανικές ή κοσμικές (ακόμη δίστανται οι απόψεις) νοσούν βαρύτατα. Η προς θάνατον νόσος, η επιδημία, διαρκεί αιώνες τώρα. Δυστυχώς δεν έχουν συνειδητοποιήσει την τραγικότητα των κοινωνιών ούτε οι πιστοί ούτε οι άπιστοι. Οι πρώτοι εμμένουν στις παραχαράξεις της «άπαξ παραδοθείσης πίστεως» από τον Θεό που έγινε άνθρωπος, για να γίνει ο άνθρωπος θεός. Όλες οι συμφορές που βρήκαν τις κοινωνίες αυτές οφείλονται στην απομάκρυνση από το πνεύμα του Ευαγγελίου του Χριστού. Η επικράτηση της φεουδαρχίας και η ακραία περιφρόνηση της ελευθερίας του προσώπου, ως εικόνας του Θεού, υπήρξε η πρώτη μεγάλη αστοχία του αλαζονικού δυτικού ανθρώπου. Όταν το κακό πλεόνασε, προκλήθηκε έντονη η αντίδραση στις άθλιες αυθαιρεσίες του «αντιπροσώπου» του Θεού και των κοσμικών αρχόντων, οι οποίοι στήριζαν με την κοσμική ισχύ τον Πάπα, για να λάβουν ως αντάλλαγμα την ευλογία του, με την οποία κατοχύρωναν την ισχύ τους. Και ο νέος κόσμος, αυτός του προτεσταντισμού, γέννησε νέο τέρας. Δεν έχει αυτό γνωρίσματα μόνο αμιγώς θρησκευτικά. Πέρα από την ασυδοσία περί το δόγμα, έχει, ως νέα επιδημία, εξαπλωθεί η ασυδοσία περί τη δράση στον οικονομικό τομέα. Στην εποχή μας ακόμη και οι «χριστιανοί» είναι πρωτίστως καπιταλιστές! Τι να αποκομίσουν προστρέχοντας σε μια κακοφτιαγμένη φάτνη; Γι' αυτό οι κοινωνίες ομοιάζουν με απέραντες ερημικές εκτάσεις. Τα πρόσωπα έχουν υποκατασταθεί από τα άτομα, τα οποία το σύστημα θεωρεί ως εν πλήρει επαρκεία αναλώσιμα. Ο περί των πανανθρώπινων ιδανικών δημαγωγικός λόγος άφθονος, πλην στις καρδιές των ανθρώπων έχει ψυχραυθεί η αγάπη, όπως

πρόβλεψαν οι αψευδείς προφήτες, ακολουθώντας το αιώνιο πρότυπο, τον Σωτήρα Ιησού Χριστό, ο οποίος, παρά τις εμπαιχθείς κατηγορίες για μεσσιανισμό, μίλησε για τον μικρό αριθμό εκείνων, που θα διαβούν τη στενή πύλη της σωτηρίας και προς ενδυνάμωση τόνισε στους διαχρονικά πιστούς: «Μη φοβού το μικρόν ποίμνιον».

Οι πολλοί πορευόμαστε με δύο «βεβαιότητες». Την πρώτη γεννά η φαρισαϊκή υποκρισία και η αίσθηση ικανοποίησης του Θεού με τη στάση βίου και ακόμη η αίσθηση υποχρέωσής Του απέναντί μας. Η δεύτερη είναι η «βεβαιότητα» που προσφέρει η αυτονομημένη από τον Θεό λογική, με επιχειρήματα της οποίας προσπαθούμε να φιμώσουμε τη συνείδησή μας τρεφόμενοι με την αυταπάτη ότι όλα βαίνουν καλώς και συγκαλύπτοντας το δράμα εκ του υπαρξιακού κενού με την καύχηση ότι είμαστε ελεύθεροι, αν και δουλωμένοι σε πλείστα όσα πάθη! Πόσο αυτές οι «βεβαιότητες» μπορούν να μας αναπαύσουν; Πώς είναι δυνατόν να γαληνεύσουμε, ενώ στεκόμαστε ανήμποροι να αναγνώσουμε το μήνυμα, το οποίο εκπέμπεται από τη φάτνη της ταπείνωσης του Θεού; Πάντως και σήμερα κάποιες ψυχές, οάσεις, μέσα στις ερήμους της αφθονίας και της στέρησης, κάνουν φάτνη της καρδιά τους. Την προσφέρουν να γεννηθεί ο Χριστός! Αφουγκράζονται των αγγέλων τον ύμνο της ειρήνης! Δεν αισθάνονται μόνοι και δεν παραλύει τα γόνατά τους ο φόβος. Ο Χριστός είναι γι' αυτούς ο λυτρωτής. Έκανα τον λόγο Του ζωή τους και γέγονται τους καρπούς. Στους λοιπούς εναπόκειται να αναθεωρήσουμε εν ελευθερία του δραματικά εσφαλμένο τρόπο βίου, να πορευθούμε προς την αλήθεια και τη ζωή.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»